

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΎΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 17

Κυριακή 21 Ὀκτωβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

Ἀδελφοί: Στήνετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεο. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 1000. Ἐτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορροῦσι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδος Κύριον Κύριον Χριστοφόρον Ἑλληνοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Ἡ ἀξία καὶ χρησιμότης τῶν Κατηχητικῶν σχολείων εἶνε ἀνωτίρητος καὶ πανθομολογουμένη. Εἰς ταῦτα ὁ παῖς καὶ ἡ παιδίσκη λαμβάνουσι τὰ πρῶτα Θερησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ στοιχεῖα, ἅτινα θὰ χρησιμεύουν ὡς φεινὴ κρησις διὰ τὴν ὅλην διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν Χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς. Εἰς ταῦτα θὰ διδασκῶσι καὶ τὰ μάθησιν τὰ παιδία νὰ σέβωνται καὶ νὰ λατρεύωσι τὸν Θεόν, νὰ φοιτῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τακτικῶς, νὰ σέβωνται καὶ νὰ ὑπακούωσι εἰς τοὺς Γονεῖς, νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τοὺς Διδασκάλους, νὰ τελῶσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐπιμελῶς καὶ τέλος νὰ ἀγαπῶσι τὴν πατρίδα, τοὺς δικαστοὺς καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν.

Εἰς ταῦτα θὰ λάβῃ ὁ παῖς τὴν πρῶτην καὶ στοιχειώδη ἠθικὴν μόρφωσιν, καὶ θὰ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ καταπολεμῇ τὰς κακὰς κλίσεις καὶ ῥοπὰς, τὰς ὀρθοῦσας τὴν καρδίαν εἰς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἀμαρτίαν. Εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον ὁ παῖς θὰ διδασκῆθῃ, ὅτι εἶναι πλάσμα καὶ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, πλασθεὶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι προωρισθὴ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς δόξης καὶ τῆς μακαριότητος τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς διὰ τῆς βαθμιαίας ἠθικῆς τελειοποιήσεως τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς ἐξωμοιώσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ καρδία τοῦ παιδός, ἡ τόσφοῦ πλαστοκταλεῦμαλκτος χρησιμεύει διὰ τὸν Κατηχητὴν Διδάσκαλον, ὡς γόνιμος καὶ λιπαρὰ γῆ, ἐνθα, ἐπιτόμενος ὁ σπόρος τῶν Θερησκευτικῶν καὶ παιδαγωγικῶν μαθημάτων, ἀποδίδει πλοῦσιον τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικοπλαστικὸν ἀμητόν, διότι θεμελιῶσιν τὴν ἀπαλήν καρδίαν τοῦ παιδὸς ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, ἥτις ἐστὶν ἡ κρησις πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ πηγὴ πᾶσῶν τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ὅντως ἡ Θερησκευτικὴ μόρφωσις, ἢν λαμβάνει ὁ παῖς εἰς τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν μετέπειτα βίον του ὡς στερορός καὶ χαλύβδινος ἀκμων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ σφυρηλατηθῇ ἐν τῇ κοινωνικῇ βιοπάλῃ τὸ καρτερικὸν καὶ τὸ ἀδούλωτον φρόνημα τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ ἐντιμότης τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Αἱ γνώσεις τῶν τεχνικῶν καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶν μαθημάτων, ἅσυνας διδάσκουσι τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ σχο-

λεῖα, ὅσφ καὶ ἂν πλουτίζωσι τὴν διανοίαν τῶν μαθητῶν, δύνανται μὲν νὰ καταστήσωσιν τὸν ἄνθρωπον καλὸν τεχνίτην καὶ ἐγκριτὸν ἐπιστήμονα, δὲν δύνανται ὅμως νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν ἱκανὸν νὰ καταστέλλῃ τάφυσικὰ ἔνστικτα αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸν ἀνώτερον τῶν ταπεινῶν καὶ χαμαιζήλων παιθῶν. Ἐνῶ αἱ γνώσεις, ἃς διδάσκει τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον, εὐρίσκουσι ἄμεσον ἀπήχησιν εἰς τὴν ἀπαλήν ψυχὴν τοῦ παιδός, ἐξαγνίζουσι καὶ ἠθικοποιῶσιν αὐτὴν, καὶ καθιστοῦν τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ καταπολεμῇ τὰς ταπεινὰς καὶ ζωώδεις ὁρμάς, καὶ νὰ ἀναδεικνύουν αὐτὸν ἀνώτερον τῶν χαμαζήλων παιθῶν.

Ἐντεῦθεν καταδεικνύεται ἡ χρησιμότης καὶ ὑπεροχὴ τῶν Κατηχητικῶν σχολείων, ἀπὸ τῶν δημόσιων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν τοιαῦτα. Εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλεται καὶ ἡ δυσανολογία, ἥτις παρουσιάζεται εἰς τὴν ἠθικὴν σφαῖραν μεταξὺ τῶν διανοητικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν μεμορφωμένων, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς κρητημένους τὴν Θερησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν, καίπερ ὑπολειπομένους ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν ἐξέλιξιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν διανοουμένων. Ἐνθὶ δηλαδὴ ἔδει οἱ διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονες νὰ ὑπερέχωσιν καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἠθικῶν καὶ Θερησκευτικῶν ἀρχῶν καὶ πεποθῆσεων τῶν μὴ διανοουμένων καὶ ἀνεπιστημόνων, δύνκνεται ἐκεῖνοι κατώτεροι τούτων, οἵτινες μὲν ὑστεροῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας, ὑπεροτεροῦν ὅμως εἰς τὴν Θερησκευτικὴν καὶ καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι, ὅσοι τῶν διανοουμένων καὶ ἐπιστημόνων ἔχουν ἐκ παραλήλου πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας καὶ τὴν Θερησκευτικὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς, οὔτοι ἀποβαίνουσι ἀνώτεροι καὶ τελειότεροι ἐκεῖνων, οἵτινες κέκτηνται μόνον τὰ ἠθικὰ προσόντα τῆς ψυχῆς, στεροῦμενοι μορφώσεως διανοητικῆς.

Δυστυχῶς ὅμως σήμερον εἰς τὰ Δημόσια Σχολεῖα, τὸ Θερησκευτικὸν μάθημα, ἢ ὅλας δὲν διδάσκειται, ἢ καὶ ἂν διδάσκειται, θεωρεῖται ὡς ἀσημάντον καὶ ἀπεργον, διδασκόμενον πολλὰκις καὶ ὑπὸ μὴ θεολόγων καθηγητῶν. Ναὶ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σχολεῖα ἐξηράνθησαν δυστυχῶς αἱ πηγαι, ἐξ' ὧν ἀπορρέουσι τὰ ζωήρρητα καὶ ζωογόνα νάματα τῆς

Θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῆς ψυχῆς, καὶ ἀφῆθη ἐρημιον τῶν ποταπῶν καὶ χαμαιζήλων παιθῶν, οὐδεμίς τυγχάνουσα βοήθειας καὶ ὑποστηρίξεως πρὸς καταπολέμησιν αὐτῶν.

Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ διαφθορᾶς, ἥτις κυρίως ὀφείλεται εἰς τὴν στερίωσιν τῶν Θερησκευτικῶν πηγῶν, οὔτε ὁ οἶκος, οὔτε τὸ σχολεῖον, οὔτε ἡ κοινωνία, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία προσφέρουσι εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀπαιτουμένην πνευματικὴν τροφήν εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις, ἀφιεμένη ἀκαλλιέργητος, χερσοῦται καὶ παρᾶγει τὰς αὐτοφρεῖς ἀνάγκας τῆς κακίας καὶ πάσης ἀμαρτίας. Τὴν ἀνεπάρκειαν, ἵνα μὴ εἴπω τὴν τελείαν στερίωσιν ἀπὸ Θερησκευτικῆς ἀπόψεως τῶν εκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τοῦ Κράτους, ἀναπληροῦσι τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα, ἅτινα θέτουσιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν διδασκόμενων τὰς βάσεις τῶν Θερησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, ἥτοι τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, ἐξ' ἧς ἀπορρέουσι οἱ καλλίροισι κρουνοὶ πᾶσῶν τῶν Ἐθαγγελικῶν ἀρετῶν.

Ὅντως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀνώτερον τῶν παιθῶν, εἶναι ἡ Θερησκεία καὶ ἡ Χριστιανικὴ ἠθικὴ, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος, ὅσφ καὶ ἂν μορφωθῇ διανοητικῶς, δὲν δύνανται νὰ ἐκρηζώσῃ ἀπὸ τῆν καρδίαν του τὸ ζωώδες καὶ κτηνώδες τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ρεπούσης πρὸς τὸ κακόν, ὅπερ καταργάζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρόν.

Διὰ καὶ τις τῶν νεωτέρων κοινωνιολόγων, διεισδύσας τῆς τῆν ἀδυναμίαν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀναφωνεῖ «Ἡ εὐαισθησία μόνη καὶ ἡ φυσικὴ χρηστότης τῆς καρδίας δυσκόλως ὑποτάσσονται εἰς τοὺς νόμους τοῦ καθήκοντος καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀποτρέψωσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀτραπὸν τῆς κακίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, διότι ἡ καρδία μὴ, ἔχουσα τὴν ὕλικὴν ἐκ τοῦ πάθους τροφήν, γογγύζει καὶ μεμψιμοιρεῖ· μὴ ἔχετε λοιπὸν πεποιθῆσαι εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις, καὶ δυσπιστεῖτε εἰς τὸν εαυτὸν σας, ὡς ἐπικίνδυνον ἐχθρόν, προπαντὸς δὲ μὴ θωπεύετε τὸν λεοντιδέα τῆς ἀνομίας, ὃν φέρετε ἐντὸς ὑμῶν

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ'. ΛΟΥΚΑ
Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ἡ' 27—39)
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Τρέχει τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος ἀκούραστος ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς καὶ δὲν ἀφήνει τόπον καὶ χωρὶον τῆς ἀκτίνας τῆς δραστικῆς Του χάριτος νὰ τὸ ἐπισκεφθῆ. Ἐρχεται μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἀπέναντι ἀποικισμένην ἀκτὴν τῆς λίμνης καὶ εὐρίσκειται τὴν ἰδίαν εἰς τὴν ἀπολίτιστον χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοῦ ἦσαν ἀσεβεῖς πρὸς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, διότι τοὺς εἶχε ἀπορροφήσει σχεδὸν τὸ τρομερὸν πάθος τοῦ κέρδους τῆς ὕλης καὶ παραβαίνοντες τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον ἔτρεφον χοίρους.

Μὰ βλέπετε ὅπου παράβασις τοῦ εἰδίου Νόμου ἐκεῖ καὶ ἐγκατάλειψις τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ κυριαρχεῖ ὁ δαίμων καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ δαίμονος προερχόμενα κακὰ. Εἰς τὰ ἔξω μέρη τῆς χώρας αὐτῆς σὺν στοιχείῳ ἐκυριαρχεῖ ἐπάνω εἰς τὰς δασαίους κορυφὰς τῶν ὄρεων ἕνας δαιμονισμένος, ὁ ὁποῖος κατετρώσκει τοὺς διαβάτας καὶ δὲν ἀφῆκε ἠσύχους τοὺς κατοικοὺς τῆς χώρας. Μὲ μίαν λέξιν ἦτο δι' αὐτοὺς σωστὴ τυραννία.

Ὁ Κύριος μάλιστα ἀπεβίβασθη τοῦ πλοίου μὲ τοὺς Μαθητὰς του καὶ ἤρχισε βαδίξων πρὸς τὴν πόλιν, συναντᾷ τὸν δαιμονισμένον.

Οἱ Μαθηταὶ ἐτρόμαξαν πολὺ μόλις τὸν εἶδον, μὰ ὁ Κύριος ἐστάθη καὶ ἀνέμεινεν ἀποκάλυψιν. Ὁ δαιμονισμένος ἐκβάλλει ἀγρίαν φωνὴν θηρίου καὶ ἰηχοῖσε νὰ τρέμῃ καὶ ἐπὶ τέλος μίαν φωνὴν νῆα δευτή, ἀλλὰ σὺν νὰ προήρχετο ἀπὸ ἀναριθμητὰ σιγώματα κάμει ἀποκάλυψιν «Τὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ μὲ βασανίσῃς».

Ὁ Κύριος ἔραψε τὸ Θεῖον Του βλέμμα εἰς τὸν δαιμονισμένον καὶ ἔρωτᾷ «Τὶ σοὶ ἐστὶν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπεν Λεωθὼν, ὅτι δαιμόνια πολλά εἰσῆλθον εἰς αὐτόν». Τέλος ὁ Κύριος ἀπαλλάσσει τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ τιμᾶται τοὺς παραβάτας τοῦ Μωσ. Νόμου. Ἐξέρχονται τῆ ἐντολῆ τοῦ Κυρίου τὰ δαιμόνια εἰσέρχονται εἰς τοὺς βοσκομένους ἐκεῖ χοίρους καὶ οὗτοι ὀπίπνουν εἰς τὴν λίμνην καὶ πνίγονται.

Τότε ὁ δαιμονισμένος ἐκάθησεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἱματισμένος καὶ σώφρων· οἱ δὲ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔβοσκον τὰ βρωμερὰ ζῶα, βρωμερὰ ὡς ἂν τὰ κτηνῶδη πάθη τῶν ἀνθρώπων, «ἠρώτησαν τὸν Κύριον καὶ Εὐεργέτην των, ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβω μεγάλῳ συνείχοντο».

Ὁ Κύριός μου, αὐτὴν τὴν στιγμήν καὶ ἐγὼ φόβω μεγάλῳ συνέχομαι, διότι βλέπω τοὺς δαίμονας νὰ πιστεύουν εἰς Σὲ καὶ νὰ Σὲ ἀποκαλοῦν καὶ νὰ Σὲ πιστεύουν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ ἐν φόβῳ ἔρωτᾷ : διατί ἀφοῦ πιστεύουν οἱ δαίμονες δὲν σώζονται; Καὶ ἀντηγεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Παύλου εἰς τὰ ὦτα μου ἡ λέγουσα «Πίστις

ἔστιν ἡ σώζουσα ἡμᾶς δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλ. ε' 6) Κύριέ μου, μήπως καὶ ἐγὼ δὲν θὰ σωθῶ; Βέβαια ἡ πίστις δὲν ἀρκεῖ μόνον πρὸς σωτηρίαν, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τὰ ἔργα. Ἐὰν ἔργα ἀγάπης δὲν ἔχω βέβαια δὲν θὰ σωθῶ μὲ τὸ νὰ πιστεύω μόνον εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ ὁμολογῶ Αὐτὸν ὡς οἱ δαίμονες Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Φοβερὸν ἀγαπητέ μου ἀναγνώστα, πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ἀνήκουμεν εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι, καὶ μὲν ἡ πίστις κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον εἶναι ἡ σώζουσα ἡμᾶς. «Χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεσθῆσαι τῷ Θεῷ» (Ἐφ. ια' 6) ἀλλὰ ἡ πίστις ἐκείνη ἡ ὁποία συνοδεύεται μὲ τὰ ἔργα. Καὶ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος εἶπεν περὶ αὐτοῦ «Ὁὐ πᾶς ὁ ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 21). Κατὰ ταῦτα, ἀφοῦ τὰ ἔργα μας δὲν εἶναι σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, πῶς ἀξιούμεν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ; Πῶς τοιμῶμεν νὰ φέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, μὲ τὸ νὰ πιστεύωμεν μόνον εἰς τὸν Χριστόν, ἐνῶ τὰ ἔργα μας δὲν εἶναι Χριστιανικά; Ποῦ ἡ ἀγάπη; Ποῦ ἡ ἐγκράτεια; Ποῦ ἡ σωφροσύνη; Ποῦ ἡ καλωσύνη; Μόνη ἡ Πίστις; Ὁχι! Ὁχι! δὲν σώζει.

Τὶ δύσκολον πρᾶγμα νὰ ἐπιτύχη κανεὶς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του! Κύριε, εὐσπλαχνίσθητι ἐπ' ἡμᾶς καὶ βοήθησον μας εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην. Δός μας τὴν πίστιν τὴν σώζουσαν. Δός μας τὴν φιλόδελφον πίστιν, τὴν ὁποίαν ἔλεος, φιλανθρωπία, ἀγαθοεργία, κόπος πρὸς τοὺς πάσχοντας παρακολουθοῦν. Δός μας τὴν ταπεινότητα πῆστιν, ἥτις μᾶς διδάσκει νὰ υποτασσώμεθα υἱεὶς καὶ ἄγγελος εἰς ὅ,τι λέγεις καὶ θέλεις. Δός μας τὴν μεγάλην καὶ ἀκράδαντον πίστιν, μὲ τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας θὰ εἰπωμεν εἰς τὸν καταπιέζοντα τὴν ψυχὴν μας ὄντιν τῆς ἀμαρτίας «Ἀρθεὶ καὶ ῥιφθῆαι εἰς τὴν θάλασσαν» καὶ μεταβήσεται καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ἡμῖν.

Δός μας τὴν χάριν Σου τὴν Ἁγίαν ἵνα πιστεῖ καὶ ἔργῳ σωθῶμεν. Ἀμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ'. ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ἡ' 41-56)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Δυστυχισμένη ἄνθρωπότης ὅλο τὸ βάρος τοῦ πόνου σου θέλεις νὰ τὸ εἰρῆψῃς εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Πραοτάτου Ἰησοῦ. Ἐχεις δίκαιον ὅμως, διότι «Αὐτὸς τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν».

Τὸν ἀναμένον ἠλιθάδες λαοῦ εἰς τὴν ἀπέναντι ἀποδοχασαία. Τὸν περιμένον νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, διὰ νὰ δώσῃ εἰς Αὐτὸν καθ' ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τὸν πόνον του. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πλήθη εἶναι καὶ ἕνας σεβάσμιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε μέσα εἰς τὴν καρδίαν του ἕναν πολὺ μέγαλον πόνον κλεισμένον. Τὸ μονάκριβον

κορίτσι του ἔπασχε ἦτο ἐτοιμοθάνατον! Ὅταν ὁ Κύριος ἀπεβίβασθη τοῦ πλοίου, πρῶτος αὐτὸς ἐγονάτισε ἐμπρὸς Του. «Καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν». Ἐκίνησεν ὁ Κύριος διὰ τὸν οἶκον τοῦ Ἰαείρου καὶ καθ' ὁδὸν ἄλλο θαῦμα γίνεται πρὸς δόξαν Θεοῦ. Γυνὴ αἰμορροοῦσα ἀπαλλάσσεται τῆς ῥοῆς τοῦ αἵματος, μόνον διὰ τῆς ἀφῆς τοῦ ἱματίου τοῦ Κυρίου. Ὅμως ἐν τῷ μεταξῷ καταφθάνει ἡ εἰδησις, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαείρου ἀπέθανεν. «Μὴ φοβοῦ, λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἰαείρον, μόνον πιστεύε». Εἰσερχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ πόνου καὶ τῶν ὀδυρμῶν, καὶ πανταχοῦ σκορπίζει χαρὰν «Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανε, ἀλλὰ καθεύθει». Καὶ πλησιάζει τὴν νεκρὰν ἥτας μὲ τὸν λόγον Του ἐγείρεται «Ἡ παῖς ἐγείρεται».

Πόσον θαυμάσια εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου! «Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύθει». Ὁ Κύριος ζωὴ εἶναι «Ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ» (Ἰω. 14:6). Ζωὴ Αὐτοῦ. Ζωὴ καὶ τὰ λόγια Του. «Τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν... ζωὴ ἔστι» (Ἰω. 14:63). Καὶ ὡς ζωὴ, ἐν Αὐτῷ θάνατος δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ μόνον ὕπνος. «Οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύθει». Ὁ θάνατος ὑπάρχει μακρὰν τῆς ζωῆς. Καὶ εἶναι δύο πράγματα ἀντίθετα ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ὁ θάνατος. Ὁ θάνατος ἀνήκει εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἡ ζωὴ εἰς τὸν Χριστόν «Τὰ ὀφθαλμοὶ τῆς ἁμαρτίας θάνατος». Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ζωῆς νὰ εὐρίσκειται ὁ θάνατος; Εἰσελθόντος τοῦ Κυρίου εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰαείρου ἐφυγαδεύθη ὁ θάνατος καὶ ἐκυριαρχήσεν ἡ ζωὴ «Ἡ παῖς ἐγείρεται».

Ἄφησε λοιπὸν ἀναγνώστα μου, τὴν θύραν τῆς ψυχῆς σου ἀνοικτήν. Κάλεσον τὸν Κύριον μὲ πίστιν ὡς ὁ Ἰαείρος καὶ ἐὰν ἀπέθανεν ἡ μονογενῆς σου θυγάτηρ, ἡ ψυχὴ σου; Αὐτὸς θὰ τῆς χαρίσῃ τὴν ζωὴν, Αὐτὸς θὰ φωνάξῃ εἰς τὴν νεκρὰν ψυχὴν σου εἰσερχόμενος «Ἡ παῖς ἐγείρεται». Θὰ ἐγερεθῆ ἡ νεκρά! Ναι θὰ ἐγερεθῆ διότι ἐμπρός εἰς τὸν Κύριον δὲν δύναται νὰ σταθῆ ὁ θάνατος. Φεύγει καὶ ἀφήνει τὴν ζωὴν νὰ κυριαρχήσῃ. Μὴ ἀμφιβάλῃς. Ὅσον καὶ ἁμαρτωλὴ ἂν εἴη ἡ ψυχὴ σου, νεκρά ἐὰν εἴη θὰ ἐγερεθῆ καὶ θὰ ἀναστήσῃ. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἤλθεν ὁ Κύριος εἰς τὸν κόσμον νὰ ζωοποιῇ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Θέλει ὅμως πρόσκλησιν· προσκάλεσέ τον συναμαρτωλὲ μοι ἀναγνώστα καὶ ἐκεῖνος θὰ ἔλθῃ. Θέλει. Μὴ ἀμφιβάλῃς. Μὴ σὲ κάμνουν δυστακτικὸν αἱ πολλοὶ σου ἁμαρτίαι. Βάδιζε ἐμπρός, ὁ Κύριος ἔρχεται καὶ σὺ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακάλεσον Αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον τῆς ψυχῆς σου, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἐν σοὶ ἐστί, καὶ αὕτη ἀποθνήσκει.

Τὶ χαρὰ ὅταν Αὐτὸς θὰ εἴπῃ «Μὴ κλαίετε... ἡ παῖς ἐγείρεται».

Ναι Κύριε ἀξίωσον πάντας ἡμᾶς τῆς χαρᾶς ταύτης. Ἀμήν.

